slušnosti rozhodující disciplinární komise, nýbrž příslušného správního úřadu, který je podle § 135 služ. pragm. povolán kárný nález prováděti (srov. též výnos min. sprav. z 15. května 1914 č. 38 věst. min. sprav. bod 1 odst. 2).

Jestliže tedy vrch. disciplinární komise min. spravedlnosti na základě sdělení generál. fin. ředitelství pro Slovensko v Bratislavě z 16. března 1934 po pravoplatném skončení disciplinárního řízení pustila se do meritorního rozhodování otázky, zda st-lka dosažením příjmu 3.600 Kč ročně v soukromé službě od 1. ledna 1933 stala se po rozumu kárného nálezu z 12. října 1931 zaopatřenou a zda její nárok na příspěvek na výživu tímto nálezem povolený dosud trvá, ač tu nejde ani o obnovu disciplinárního řízení podle § 137 služ. pragm., osobovala si věcnou příslušnost, která podle toho, co bylo shora uvedeno, jí nepříslušela, a zavinila tak absolutní zmatečnost dosavadního řízení, která tvoří podstatnou vadu, pro kterou bylo nař. rozhodnutí podle § 6 odst. 2 zákona o ss zrušiti, a to podle § 28 odst. 1 zákona o ss v zasedání neveřejném, aniž se mohl nss zabývati meritorními námitkami stížnosti.

Č. 12.520.

Pojišťovací právo: Pojistné se předpisuje za každého zaměstnance zvláště, i jde-li o předpis z úřední moci podle § 16 zákona č. 221/1924 Sb.

(Nález z 29. září 1936 č. 11.812/34.)

Prejudikatura: Boh. A 8960/30, 9590/32, 9736/32, 11.274/1934.

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Dolním Kubíně proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 28. listopadu 1933 o sociálním pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. nem. pojišťovna v Dolním Kubíně předepsala výměrem z 31. července 1930 firmě Slovenská papiereň, úč. spol. v Ružomberku, jako zaměstnavatelce na nemocenském, invalidním a starobním pojistném za období od 1. ledna 1927 do 31. prosince 1929 částku 34.996 Kč 45 h s 5% úrokem za nepřihlášené osoby, které ve smyslu § 2 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. podléhaly povinnosti pojistné.

Jmenovaná firma namítala v odvolání, že příspěvky za prvé pololetí roku 1927 jsou promlčeny, že při revisi 22. července 1930 bylo postupováno vadně, ježto mělo býti jen zjišťováno, zda přihlášky učiněné firmou jsou správné, že dále ohledně pojistné povinnosti osob, které nebyly přihlášeny jedině proto, že jsouce samostatnými hospodáři vykonávaly při lesních manipulacích firmy práce jen příležitostné, tedy jako zaměstnání vedlejší, měl býti vydán výměr dle § 189 poj. zákona a že konečně vyměření pojistného 10% z vyplacené mzdy je nesprávné.

Okr. úřad v Dolním Kubíně zamítl odvolání výměrem z 22. března 1932.

K dalšímu odvolání jmenované firmy, v němž v podstatě byly opakovány dřívější námitky, vyslovil žal. úřad nař. rozhodnutím, že rozhodnutí okr. úřadu zrušuje, globální předpis pojistného 34.996 Kč 45 h ve výměru okr. nem. pojišťovny zbavuje platnosti s poukazem na §§ 2, 17, 159, 160, zákona č. 221/1924 Sb. a právo pojišťovny na předpis pojistného za dobu od 1. ledna 1927 do konce června 1927 považuje podle § 176 zákona č. 221/1924 Sb. za promlčené.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí bylo uváženo toto:

Nař. rozhodnutí obsahuje v enunciátě vedle hlavního a primárního výroku, že zrušuje výměr okr. úřadu a zbavuje platnosti globální předpis pojistného 34.996 Kč 45 h ve výměru okr. nem. pojišťovny, ještě i výrok, že právo pojišťovny na předpis pojistného za dobu od 1. ledna do konce června 1927 je promlčeno. Z částky pojistného, uvedené jak v enunciátě, tak i v odůvodnění nař. rozhodnutí, jakož i z důvodu, o který žal. úřad opřel svůj první a hlavní výrok, že totiž předpis pojistného obsažený ve výměru okr. nem. pojišťovny byl globální, ježto výměr nikde neuvádí, které zaměstnance, do které mzdové třídy a s jakým pojistným zařadila, je patrno, že se první výrok nař. rozhodnutí i se svým odůvodněním vztahuje na celou dobu, za kterou bylo pojistné předepsáno, tedy i na dobu od 1. ledna 1927 do konce června 1927, a že promlčení příspěvků pojistných za dobu posléz uvedenou bylo vysloveno jen nadbytečně. Postihuje tedy výrok na prvém místě uvedený i se svým odůvodněním výměr okr. nem. pojišťovny z 31. července 1930 a potvrzující jej výměr okr. úřadu v celém jejich rozsahu. Obstojí-li proto tento výrok před zákonem, netřeba nss přezkoumávati výrok žal. úřadu o promlčení příspěvků za dobu od 1. ledna do 30. června 1927. —

Ve věci samé je nesporno mezi stranami, že zúč. strana nesplnila svoji povinnost ohledně vedení mzdových záznamů a že pojišťovna byla oprávněna postupovati podle § 16 zákona č. 221/1924 Sb. Uznávajíc v zásadě nutnost individualisace předpisu pojistného, namítá stížnost, že zásadu individuálnosti nelze bráti do takových důsledků, že by to znamenalo úplné krytí illegálních snah vůči nemoc. pojišťovnám. Poukazuje k tomu, že matematický podklad veřejnoprávního pojištění spočívá na statistických údajích o rozvrstvení obyvatelstva i jeho roztřídění podle výdělkových možností a výšky mzdy v jejich celku a že by unikání nepřihlášených pojištěnců, kteří se hlásí o svoje dávky, nastane-li pojistný případ, vedlo k hospodářskému výkyvu, proti němuž skýtá § 20 poj. zákona jen celkem nedostatečný korektiv.

Leč tyto zcela všeobecné úvahy nejsou s to, aby přiměly nss, aby ustoupil od názoru zastávaného v jeho konstantní judikatuře (viz nál. Boh. A 11.274/34, 9736/32, 9590/32, 8960/30 a j.), že pojištění nemocenské, invalidní a starobní podle zákona ze dne 9. října 1924 č. 221 Sb. je pojištěním individuálním, nikoliv pojištěním podniku, a že proto i příspěvky (pojistné) předpisují se individuálně podle jednotlivých pojištěnců, tedy za každého zaměstnance zvláště. V platebním výměru, vyměřujícím pojistné příspěvky (pojistné), musí býti uvedeno, za kterého pojištěnce, za jaké období a v jaké výši se vyměřuje. Tento princip platí i tehdy, jde-li o předpis z moci úřední dle § 16 cit. zákona č. 221/1924 Sb. Názor tento nemůže zvrátiti ani poukaz na nález tohoto

soudu Boh. A 867/1921 Sb., neboť v tomto nálezu šlo o doplacení pojistných příspěvků za zaměstnance pojistné povinnosti podrobené, o nichž bylo zjištěno, že byli v určitém pracovním poměru po určitou dobu a pouze jich jména nemohla býti zjištěna. O takovýto případ v daném sporu nejde, jak ostatně stížnost sama uznává.

Právem proto žal. úřad zrušil platební výměr pojišťovny jako podstatně vadný, když — jak zůstalo stížností nepopřeno — postrádal individualisace, jež podle hořejších vývodů je nezbytna. Za tohoto skutkového a právního stavu nemusil soud vejíti v další vývody stížnosti dovozující, že předpis pojistného nestal se bez skutkového základu. Stížnost je tedy bezdůvodná, pokud směřuje proti prvému výroku nař. rozhodnutí. Zůstal-li ale tento výrok žal. úřadu neotřesen, pak odpadá soudu podle toho, co bylo již výše řečeno, úkol, zabývati se vývody stížnosti o tom, že předpis pojistného za dobu od 1. ledna do 30. června 1927 není promlčený.

Č. 12.521.

Pojišťovací právo. — Řízení správní. — Řízení před nss: Rozhodne-li okr. úřad o odvolání z výměru okr. nem. pojišťovny o pojistné povinnosti, podléhá toto rozhodnutí dalšímu opravnému prostředku, i když v něm bylo zároveň rozhodnuto o odvolání z platebního výměru okr. nem. pojišťovny na částku nižší než 200 Kč.

(Nález z 29. září 1936 č. 19.285/34.)

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Levicích proti rozh. okr. úřadu v Levicích z 12. prosince 1933 o pojistné povinnosti.

Výrok: Napadené rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Okr. nem. pojišťovna v Levicích vyslovila výměrem z 16. prosince 1932 č. 17.145/1932 vydaným podle 2. odst. § 189 zákona o soc. poj., že Josef H. ve svém zaměstnání u Josefa P. v Pustachotáru podléhal povinnému pojištění. Připojeným platebním výměrem téhož data i čísla vyměřila za uvedeného zaměstnance pojistné nemocenské, invalidní a starobní částkou 60 Kč 98 h za dobu od 13. července do 10. srpna 1932.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání Josefa P. a zrušil oba v odpor vzaté výměry okr. nem. pojišťovny, pokud se týkaly pojistné povinnosti Josefa H. a předpisu pojistného za něho částkou 60 Kč 98 h v podstatě z toho důvodu, že hlavním zdrojem výživy a hlavním zaměstnáním Josefa H. je jeho vlastní hospodářství, zaměstnání u Josefa P. pak bylo jen zaměstnáním vedlejším a proto podle 1. odst. § 2 poj. zákona pojištění nepodléhal.

O stížnosti okr. nem. pojišťovny bylo uvažováno takto:

Nss, přihlížeje k vlastní příslušnosti dle § 4 zákona o ss z povinnosti úřední, musil především zkoumati, je-li k projednání podané stížnosti vůbec povolán, zvláště je-li v daném případě nař. rozhodnutí dle § 5